

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 332

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 aprilie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 157 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	2-3		
Decizia nr. 158 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	3-4		
Decizia nr. 159 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	5-6		
Decizia nr. 271 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996	6-7		
Decizia nr. 272 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 pentru modificarea Legii tinerilor nr. 350/2006	8-9		
		Decizia nr. 273 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, aprobată prin Legea nr. 356/2002, și a art. 1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1.089 din Codul civil	10-11
		Decizia nr. 274 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.....	11-12
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		246. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal, pentru acordarea sprijinului aferent măsurilor de agromediu și zone defavorizate	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 157

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Cosette Alina Grecu în Dosarul nr. 40.209/299/2006 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 40.209/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) „teza a doua” din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Cosette Alina Grecu într-o cauză civilă având ca obiect un partaj de bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale, întrucât creează o inegalitate de regim juridic între reclamant și pârât în cadrul procesului de partaj, prin stabilirea unei taxe de timbru diferențiate în funcție de calitatea părților. De asemenea, se mai susține că prin aplicarea unor reguli diferite de timbrare a cererilor formulate de pârât, față de cele formulate de către reclamant în cadrul procesului de partaj, se încalcă și dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, arătând că taxa de timbru reprezintă o modalitate de acoperire, în parte, a cheltuielilor pe care le implică serviciul public al justiției.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea observă că, așa cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, care au următorul cuprins:

„*Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel:*
[...]

c) [...]

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 relativ la accesul liber la justiție, art. 124 alin. (2) referitor la caracterul unitar, imparțial și egal al justiției.

Totodată, autorul excepției susține că, prin dispozițiile de lege criticate, sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la interzicerea discriminării.

Curtea observă că, în cauză, autorul excepției a formulat o cerere reconvențională prin care solicită instanței să constate că unele bunuri imobile ce urmează a fi partajate sunt bunuri proprii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997, s-a pronunțat prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 305 din 10 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 11 august 2003, Decizia nr. 941 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2007, Decizia nr. 724 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, statuând că acest text de lege este constituțional.

Curtea a reținut că art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997 stabilește obligația de plată a unor taxe de timbru, calculate la valoare, pentru acele părți care contestă, prin cereri, bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor, iar nu și pentru părțile care formulează excepții și apărări în legătură cu cererea reclamantului. Acesta este și principiul general înscris în art. 1 din Legea nr. 146/1997, potrivit

căruia numai acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești, precum și cererile adresate Ministerului Justiției și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt supuse taxelor judiciare de timbru în mod diferențiat, după cum obiectul acestora este sau nu este evaluabil în bani, cu excepțiile prevăzute de lege. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în

care sunt stabilite de legiuitor. Taxa de timbru este o modalitate de acoperire, în parte, a cheltuielilor pe care le implică serviciul public al justiției.

Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) alin. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Cosette Alina Grecu în Dosarul nr. 40.209/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158 din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Gheorghe Holban, Maria Holban și Liana Ramona Holban în Dosarul nr. 39.004/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 39.004/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind**

protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Holban, Maria Holban și Liana Ramona Holban într-un proces de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât, potrivit acestora, „chiriașul este constrâns să se mute obligatoriu într-un imobil al cărui costuri de întreținere pot fi împovărătoare pentru el și familia sa, nepermițându-i-se dreptul de a-și alege un domiciliu conform dorințelor și posibilităților sale”.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege

criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 23 și art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

Aceste prevederi au următorul conținut:

— Art. 23: „(1) Proprietarii au dreptul să ceară și să obțină mutarea chiriașilor din spațiile cu destinația de locuință pe calea unui schimb obligatoriu.

(2) Pentru aceasta proprietarul este obligat să pună la dispoziție chiriașului, cu contract de închiriere, un alt spațiu cu destinația de locuință în aceeași localitate sau într-o altă localitate cu acordul chiriașului, cu asigurarea exigențelor minimale prevăzute în anexa nr. 1 la Legea nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Dacă locuința oferită în schimb este proprietatea altei persoane, contractul de închiriere se încheie de către aceasta pentru un termen care nu poate fi mai mic decât cel prevăzut în contractul inițial.”;

— Art. 24: „(1) Chiriașul nu este obligat să se mute, dacă în locuința care i se oferă în schimb nu i se asigură suprafața locuibilă și numărul de camere la care este îndreptățit conform anexelor nr. 1 și 2 la prezenta ordonanță de urgență, dar nici nu poate pretinde o suprafață locuibilă sau un număr de camere mai mare decât cele la care este îndreptățit potrivit prezentei ordonanțe de urgență sau decât cele pe care le deține cu chirie și nici condiții mai bune de locuit decât cele pe care le are în locuința din care urmează să se mute.

(2) Nu i se va putea cere chiriașului să se mute într-o locuință insalubră și nici să accepte o locuință lipsită de dependențele strict necesare — bucătărie, baie, WC —, prevăzute în contractul de închiriere a locuinței din care urmează să se mute.

(3) Chiriașul nu va putea însă să invoce, ca motiv al refuzului de a se muta, faptul că locuința oferită este situată într-un cartier periferic, că este mai puțin confortabilă datorită felului diferit de încălzire, că nu are curte ori datorită etajului la care se află locuința oferită în schimb.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 și art.24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Gheorghe Holban, Maria Holban și Liana Ramona Holban în Dosarul nr. 39.004/299/2006 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

(4) Chiriașul poate fi evacuat și din garajul deținut, dacă acesta a aparținut, la data preluării de către stat, locuinței din care urmează să se mute, chiar dacă proprietarul nu poate să îi ofere chiriașului un alt garaj la schimb.”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate încalcă următoarele dispoziții constituționale: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 25 privind libera circulație și art. 50 referitor la protecția persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, precum și unele dintre articolele ei, printre care și textele criticate în cauza de față, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 347 din 10 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 25 februarie 2003, Decizia nr. 263 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 4 august 2003, precum și Decizia nr. 256 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 3 mai 2007, Curtea a decis că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității în fața legii. Așa se explică de ce în cazul chiriașilor statului, unde protecția socială se realizează și prin reînnoirea contractului de închiriere, nu își găsește aplicare schimbul obligatoriu de locuință, în timp ce în cazul chiriașilor din locuințele retrocedate, domeniu în care prevalează principiul garantării dreptului de proprietate, s-a impus consacarea unui atare schimb.

Curtea a mai reținut că statul, chemat să medieze conflictul locativ dintre proprietarul persoană fizică și chiriaș, a procedat corect, asigurându-i primului posibilitatea valorificării atributelor dreptului său de proprietate, îngrijindu-se totodată de protecția celui de-al doilea împotriva unor eventuale abuzuri, prin instituirea unor exigențe rezonabile fără a căror satisfacere chiriașul nu poate fi obligat să elibereze locuința.

Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Alfred Kuliner în Dosarul nr. 16.906/55/2006 al Judecătoria Arad — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 16.906/55/2006, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Alfred Kuliner.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 30 din Legea nr. 1/2000 contravin dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât exclud din categoria persoanelor îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, potrivit legilor fondului funciar, cetățenii străini, moștenitori ai titularului dreptului de proprietate. Este invocată și încălcarea art. 57 din Legea fundamentală, fără ca autorul excepției să argumenteze în ce constă această încălcare.

Judecătoria Arad — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția ridicată, arătând următoarele: „Având în vedere că încheierea prin care s-a pronunțat asupra acestei excepții, ca fiind inadmisibilă, a fost casată de către instanța de recurs, precum și faptul că în caz de casare hotărârile instanței de recurs asupra problemelor dezlegate sunt obligatorii pentru instanțele de fond, va dispune sesizarea Curții Constituționale”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, având doar rolul de a

clarifica tratamentul juridic în materie de fond funciar ce se aplică cetățenilor români care au, după caz, domiciliul în țară sau în străinătate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000. Acest text a fost modificat prin art. I pct. 35 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, având următoarea redactare: „*În aplicarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 169/1997, precum și a prezentei legi, cetățenii români au aceleași drepturi, indiferent dacă la data înregistrării cererii aveau domiciliul în țară sau în străinătate.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt: art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea proprietății în mod egal, indiferent de titular și art. 57 referitor la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 30 din Legea nr. 1/2000 au mai fost supuse controlului de constituționalitate într-o altă cauză, având o motivare similară și același autor. Astfel, prin Decizia nr. 640 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 22 august 2007, Curtea a decis că în analiza acestui text trebuie avut în vedere scopul Legii nr. 1/2000, anume acela de reconstituire a dreptului de proprietate în favoarea persoanelor fizice și persoanelor juridice care au formulat cereri în termen legal. Totodată, aceste prevederi de lege trebuie coroborate cu prevederile art. 3 alin. (5) din această lege, potrivit cărora „Prin proprietar deposedat, în sensul prezentei legi, se înțelege persoana titulară a dreptului de proprietate în momentul deposedării”.

Din această perspectivă, Curtea a constatat că prevederile art. 30 din Legea nr. 1/2000 sunt în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2), potrivit cărora „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent*

de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală”, și ale art. 46, care prevede că „Dreptul la moștenire este garantat”.

De altfel, în reglementarea dată de Codul civil, moștenirea se deschide din momentul decesului autorului, legea recunoscând drepturile succesorilor, nefiind prevăzută nicio

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Alfred Kuliner în Dosarul nr. 16.906/55/2006 al Judecătorei Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 271 din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Evdochia Diaconu și Ramona Enache în Dosarul nr. 5.524/280/2005 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele :

derogare de la normele de drept comun referitoare la procedura succesorală.

Curtea constată că în legătură cu pretinsa încălcare a art. 57 din Constituție, referitor la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților, nu sunt formulate niciun fel de critici, astfel că nu se poate efectua controlul de constituționalitate.

Considerentele și soluția din decizia menționată sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Prin Încheierea din 18 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.524/280/2005, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996**, excepție ridicată de Evdochia Diaconu și Ramona Enache într-un litigiu având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26, 27 și 34 și celor ale art. 969 și următoarele din Codul civil, întrucât contractul de închiriere se încheie între proprietar și chiriaș, astfel că atât rezilierea, cât și evacuarea nu pot fi cerute decât de proprietar, care este parte în contract, și nu de o terță persoană cum este cazul asociației de proprietari.

Tribunalul Argeș — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece plata cheltuielilor comune de către chiriași reprezintă o obligație comună izvorâtă din contractul de închiriere. Rezilierea contractului de închiriere înainte de termen este justificată de faptul că asociația de proprietari este la rândul ei obligată față de creditorii la plata serviciilor prestate de aceștia.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, deoarece chiriașul și-a asumat prin contractul de închiriere obligația plății chiriei și a utilităților aferente imobilului, iar nerespectarea acestor obligații justifică cererea asociației de proprietari de reziliere a contractului de închiriere și de evacuare, cerere care urmează a fi soluționată de instanța de judecată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997.

Textul legal criticat are următorul conținut:

— Art. 24 lit. c): „Rezilierea contractului de închiriere înainte de termenul stabilit se face în următoarele condiții: [...]

c) la cererea asociației de proprietari, atunci când chiriașul nu și-a achitat obligațiile ce-i revin din cheltuielile comune pe o perioadă de 3 luni, dacă au fost stabilite, prin contractul de închiriere, în sarcina chiriașului.”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt: art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, art. 27 privind inviolabilitatea domiciliului și art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății.

Este invocată și încălcarea art. 969 și următoarele din Codul civil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Evdochia Diaconu și Ramona Enache în Dosarul nr. 5.524/280/2005 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Art. 24 lit. c) din Legea locuinței nr. 114/1996 instituie dreptul asociației de proprietari de a solicita rezilierea unui contract de închiriere a unei locuințe, pentru neplata cheltuielilor comune de întreținere, la care chiriașul s-a obligat. Întrucât față de respectivul contract asociația de proprietari este terț, reglementarea criticată poate fi considerată ca o excepție de la principiul relativității efectelor contractului, potrivit căruia puterea obligatorie a acestuia privește numai părțile contractante, nimeni neputând fi obligat prin voința altei persoane. De altfel, principiul relativității contractelor nu este însă consacrat ca atare de Constituție, astfel că el nu poate constitui un criteriu de constituționalitate pe care Curtea să îl aibă în vedere și la care să se raporteze.

Acceptând obligațiile ce îi revin prin încheierea contractului de locațiune, chiriașul a aderat inclusiv la obligația de a achita către asociația de proprietari cota-parte din cheltuielile care sunt legate de proprietatea comună sau care nu pot fi înregistrate pe fiecare locuință. Neplata acestor cheltuieli, în măsura în care constituie o obligație contractuală a chiriașului, este de natură să antreneze răspunderea acestuia, materializată inclusiv prin rezilierea contractului de închiriere. Totodată, rezolvarea problemelor pe care le implică locuirea și administrarea unui imobil cu mai mulți locatari impune o asociere fără de care drepturile și interesele legitime ale celor ce locuiesc în imobilul respectiv ar putea fi afectate prin apariția unor neînțelegeri sau litigii determinate de neplata unor servicii. De aceea, legiuitorul a înțeles să recunoască asociației de proprietari, ca reprezentantă a respectivei colectivități, calitate procesuală activă pentru promovarea acțiunii în rezilierea contractului de închiriere și pentru evacuarea celor răi platnici. În acest sens s-a pronunțat de altfel Curtea prin Decizia nr. 123 din 16 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 20 aprilie 2004, statuând că prevederile art. 24 lit. c) din Legea nr. 114/1996 sunt constituționale.

Considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Referitor la susținerea autorilor excepției, conform căreia prevederile de lege criticate ar contraveni art. 969 și următoarele din Codul civil, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că exercitarea controlului de constituționalitate vizează conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile constituționale, iar nu eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 272

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 pentru modificarea Legii tinerilor nr. 350/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 pentru modificarea Legii tinerilor nr. 350/2006, excepție ridicată de Fundația Națională pentru Tineret în Dosarul nr. 1.068/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele :

Prin Încheierea din 22 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.068/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 pentru modificarea Legii tinerilor nr. 350/2006, excepție ridicată de Fundația Națională pentru Tineret.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2006 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) și art. 61 alin. (1) din Constituție, deoarece din preambulul ordonanței de urgență „nu reiese în niciun fel situația extraordinară ce impune recurgerea la această cale de reglementare și nu este în niciun fel motivată urgența, Guvernul nejustificând nici interesul public lezat de Legea tinerilor”. O astfel de cale de reglementare se putea fundamenta numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impunea adoptarea unei soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Or, susține acesta, finalitatea acestei ordonanțe de urgență este aceea de a eluda competența constituțională a legiuitorului.

În ce privește încălcarea art. 44 alin. (1) și (2), precum și a art. 136 alin. (5) din Constituție, arată că prin această ordonanță de urgență imobilul în care se află sediul Fundației Naționale pentru Tineret a fost trecut din proprietatea acestei fundații în proprietatea statului.

Și, în fine cu privire la încălcarea art. 49 alin. (5) din Legea fundamentală, susține că, prin măsura abuzivă dispusă prin ordonanța de urgență criticată, Guvernul împiedică asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția ridicată, arătând doar că sunt întrunite condițiile

prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992 pentru sesizarea Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, potrivit notei de fundamentare a ordonanței de urgență, imobilul situat în Calea Victoriei nr. 120, deși face parte din patrimoniul fundației, încadrându-se în categoria imobilelor care au aparținut structurilor centrale ale fostei Uniuni a Tineretului Comunist, în realitate, acesta a aparținut Muzeului Satului „Dimitrie Gusti”, și nu fostei Uniuni a Tineretului Comunist, de aceea modificarea adusă Legii nr. 350/2006 prin ordonanța de urgență criticată a reprezentat un act de reparare a unei erori materiale, necesar și urgent pentru a evita evacuarea unei organizații neguvernamentale de prestigiu din acest imobil. În acest fel au fost îndeplinite cerințele existenței cazului excepțional prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție. În ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 și art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală, arată că existența imobilului în patrimoniul fundației nu echivalează cu un drept de proprietate asupra acestuia. Problema stabilirii titularului dreptului de proprietate asupra imobilului, a valabilității titlului cu care acest imobil a intrat în patrimoniul acestei fundații reprezintă o chestiune de fapt care este de competența instanței de judecată. În consecință, consideră excepția neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate, conținutul și limitele acestor drepturi fiind stabilite de lege. Arată, de asemenea, că dispozițiile criticate sunt conforme cu art. 136 alin. (4) din Legea fundamentală. În ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6), apreciază că ordonanța de urgență criticată îndeplinește exigențele impuse de aceste texte constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 pentru modificarea Legii tinerilor nr. 350/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.016 din 21 decembrie 2006.

Textul ordonanței de urgență este următorul:

„Art. 1. — Legea tinerilor nr. 350/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 27 iulie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (2) al articolului 14 va avea următorul cuprins:

«(2) Patrimoniul Fundației Naționale pentru Tineret este constituit din fonduri bănești, prevăzute în anexă, și alte active care au aparținut structurilor centrale ale fostei Uniuni a Tineretului Comunist, precum și din imobile, fonduri materiale și financiare dobândite în timpul funcționării sale.»

2. Titlul anexei va avea următorul cuprins:

«Fondurile bănești care fac obiectul prevederilor art. 14 alin. (2) din lege».

3. Punctul 1 din anexă se abrogă.

Art. II. — Prezentă ordonanță de urgență intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.»

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt: art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 49 alin. (5) privind protecția copiilor și a tinerilor, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

Excepția a fost ridicată într-un litigiu în care Fundația Națională pentru Tineret a chemat în judecată Guvernul României, ca acesta să fie obligat la plata unor despăgubiri în sumă de 20 milioane euro pentru lipsirea abuzivă de imobilul situat în București, Calea Victoriei nr. 120.

Principala critică de neconstituționalitate vizează încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4), potrivit cărora „(4) Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora”.

Referitor la cerințele impuse de art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală pentru emiterea unei ordonanțe de urgență, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 255/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, statuând că pentru emiterea unei ordonanțe de urgență trebuie întrunite în mod cumulativ următoarele condiții:

1. existența unei situații extraordinare;
2. reglementarea acesteia să nu poată fi amânată;
3. urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Cu privire la „situația extraordinară”, chiar sub imperiul reglementării constituționale anterioare în materie, Curtea, referindu-se la „cazul excepțional”, a statuat că acesta este definit în raport cu „necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public”.

Curtea constată că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 se motivează adoptarea acesteia prin faptul că, potrivit anexei la Legea nr. 350/2006, a fost atribuit în patrimoniul Fundației Naționale pentru Tineret, persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, imobilul proprietate publică a statului, situat în Calea Victoriei nr. 120, sector 1, București, în

care funcționează din anul 1990 Asociația „Grupul pentru Dialog Social”, o instituție importantă a vieții publice din România. Se mai motivează, de asemenea, că prin Hotărârea Guvernului nr. 1.603/2004, cu modificările ulterioare, s-a aprobat transmiterea acestui imobil, în folosință gratuită pe o perioadă de 10 ani, Asociației „Grupul pentru Dialog Social”.

În nota de fundamentare a ordonanței de urgență se precizează că această modificare a Legii tinerilor nr. 350/2006 reprezintă un act de reparare a unei erori materiale, întrucât imobilul a aparținut Muzeului Satului „Dimitrie Gusti” — Ministerul Culturii și Cultelor, și nu fostei Uniuni a Tineretului Comunist.

Și, în fine, s-a mai avut în vedere evitarea unei evacuări iminente a Asociației „Grupul pentru Dialog Social”.

Având în vedere aspectele menționate în nota de fundamentare și în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006, Curtea constată că aceste aspecte pot reprezenta situații extraordinare în sensul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, care să justifice adoptarea acestei ordonanțe de urgență.

În continuare, analizând critica autorului excepției raportată la dispozițiile alin. (6) al art. 115 din Constituție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, de exemplu, Decizia nr. 336 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007, interdicția reglementării în domenii ce fac obiectul legilor organice este prevăzută de art. 115 alin. (1) din Constituție pentru ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament. Această interdicție nu operează și în cazul ordonanțelor de urgență, care se adoptă de către Guvern în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

Neexistând elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale în această materie, cele statuate în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pe de altă parte, Curtea constată că și criticile privind pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 și 136 alin. (5) din Constituție sunt neîntemeiate. Așa cum rezultă din motivarea ordonanței de urgență criticate, imobilul în litigiu este proprietate publică, or, potrivit art. 136 alin. (4) din Constituție, „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică*”.

De altfel, problema stabilirii titularului dreptului de proprietate asupra imobilului, a valabilității titlului cu care acest imobil a intrat în patrimoniul acestei fundații reprezintă o chestiune de fapt care este de competența instanței de judecată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2006 pentru modificarea Legii tinerilor nr. 350/2006, excepție ridicată de Fundația Națională pentru Tineret în Dosarul nr. 1.068/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 273

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, aprobată prin Legea nr. 356/2002, și a art. 1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești și ale art.1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, excepție ridicată de Cristian Daniel Toth în Dosarul nr. 75/308/2007 al Judecătoria Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.106D/2007, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederile art. 1 din Legea nr. 313/1879, excepție ridicată de Andreea Dana Popovici.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.106D/2007 la Dosarul nr. 1.025D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele :

Prin Încheierea din 7 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 75/308/2007, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești și ale art.1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil**, excepție ridicată de Cristian Daniel Toth într-un proces având ca obiect o acțiune în constatarea nulității absolute a unui contract de împrumut.

Prin Încheierea din 14 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.149/306/2007, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, excepție ridicată de Andreea Dana Popovici într-un proces având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin principiului constituțional al accesului liber la justiție, „deoarece creditorul este pus în situația de a nu se putea adresa instanțelor de judecată în vederea obligării debitorului la executarea unei clauze convenționale”. Or, se arată că, „în acest fel, nu mai primesc eficiență juridică nici principiul libertății actelor juridice civile și nici principiul voinței reale”.

De asemenea, se mai susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi și celor privind protecția egală a proprietății private, întrucât, datorită interdicției sancționării debitorului în cazul nerespectării termenului de restituire a împrumutului, se creează o situație de favoare pentru datornici în defavoarea creditorilor.

Judecătoria Sighișoara consideră că excepția trebuie respinsă.

Judecătoria Sibiu apreciază că textul criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art.1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligațiile bănești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 25 ianuarie 2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 356/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 18 iunie 2002, și ale art. 1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea

clauzei penale din oarecare contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 40 din 20 februarie 1879.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000: „Părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii pentru întârzierea la plata unei obligații bănești.”;

— Art. 1 din Legea nr. 313/1879: „Clauza penală, aflată în contracte de împrumuturi sau de prestațiuni în natură, este și va rămâne anulată, oricare va fi data actului a cărui executare se cere, însă numai dacă termenul exigibilității creanței va cădea în urma promulgării acestei legi.

Judecătorul, în caz de împrumut, va putea condamna numai la plata dobânzii prevăzută de art. 1589 din Codul civil sau, în caz de alte obligațiuni, la daune-interese, conform art. 1084 din Codul civil”.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 135 alin. (2) lit. a) referitor la libertatea comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează.

I. Cu privire la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, potrivit căruia „părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii pentru întârzierea la plata unei obligații bănești”, Curtea reține că aceste prevederi trebuie coroborate cu

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

prevederile art. 5 alin. 1 din același act normativ, care limitează posibilitatea de a depăși dobânda legală cu cel mult 50% pe an.

Analizând aceste prevederi, Curtea constată că nu există temei legal care să permită stabilirea, în cadrul raporturilor civile, a altor dobânzi decât a celor convenite prin contract, al căror cuantum nu poate însă depăși dobânda legală decât cu cel mult 50% pe an. Așadar, nu se poate susține că aceste prevederi contravin normelor constituționale.

II. În ce privește art. 1 din Legea nr. 313/1879, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor acestei legi s-a pronunțat prin Decizia nr. 541/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 8 august 2006, Decizia nr. 676/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10 noiembrie 2006, și Decizia nr. 890/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007.

În considerentele acestor decizii s-a reținut că, în condițiile în care legea interzice instituirea clauzei penale în contractele de împrumut sau prestații în natură, sub sancțiunea nulității, potrivit art. 966 coroborat cu art. 968 din Codul civil, care prevăd că obligația fondată pe o cauză nelicită, prohibită de legi, nu poate avea niciun efect, dispozițiile constituționale invocate a fi încălcate nu pot fi aplicabile într-o astfel de situație, întrucât dreptul a cărui valorificare se pretinde în justiție este în mod vădit nelegitim.

Soluțiile și considerentele acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, aprobată prin Legea nr. 356/2002, și a art. 1 din Legea nr. 313/1879 pentru anularea clauzei penale din oarecare contracte și pentru adaosul unui alineat la articolul 1089 din Codul civil, excepție ridicată de Cristian Daniel Toth în Dosarul nr. 75/308/2007 al Judecătoriei Sighișoara și de Andreea Dana Popovici în Dosarul nr. 1.149/306/2007 al Judecătoriei Sibiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 274
din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Melinda Kelemen în Dosarul nr. 2.980/102/2006 (număr în format vechi 6.233/2006) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.107D/2007 și nr. 1.198D/2007, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.107D/2007 și Dosarului nr. 1.198D/2007 la Dosarul nr. 1.041D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 mai 2007, 20 iunie 2007 și 3 iulie 2007, pronunțate în dosarele nr. 2.980/102/2006 (număr în format vechi 6.233/2006), nr. 493/219/2007 și nr. 649/219/2007, **Tribunalul Mureș — Secția civilă și Judecătoria Dej au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.**

Excepția a fost ridicată de Melinda Kelemen, Martin Merza și Lucacs Merza.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, datorită modului în care sunt interpretate și aplicate, deși voința legiuitorului a fost aceea de a crea cadrul juridic necesar dobândirii dreptului de proprietate pentru persoanele care ocupau efectiv imobilul în calitate de chiriași la data încheierii contractelor de vânzare-cumpărare, și nu la data intrării în vigoare a Legii nr. 112/1995.

Se mai susține că prevederile de lege criticate contravin art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, deoarece stabilesc posibilitatea vânzării de către statul român a locuințelor preluate de la vechii proprietari, inclusiv a locuințelor care ulterior, prin Legea nr. 10/2001, au fost stabilite ca fiind preluate abuziv.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale.

Judecătoria Dej consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Melinda Kelemen în Dosarul nr. 2.980/102/2006 (număr în format vechi 6.233/2006) al Tribunalului Mureș — Secția civilă și de Martin Merza și Lucacs Merza în dosarele nr. 493/219/2007 și nr. 649/219/2007 ale Judecătoriei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995, cu următorul conținut: „*Chiriașii titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora pot opta, după expirarea termenului prevăzut la art. 14, pentru cumpărarea acestor apartamente cu plata integrală sau în rate a prețului.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 44 alin. (1) teza întâi, alin. (2) și (3) referitor la dreptul de proprietate privată.

Analizând criticile formulate, Curtea reține că în Dosarul nr. 1.041D/2008 acestea vizează, de fapt, aplicarea legii, aspecte asupra cărora nu are competența de a se pronunța, întrucât aceasta exercită numai un control de constituționalitate, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

De asemenea, Curtea constată că în dosarele nr. 1.107D/2007 și nr. 1.198D/2007, dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) coroborat cu alin. (6) al aceluiași articol din Legea nr. 47/1992.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal, pentru acordarea sprijinului aferent măsurilor de agromediu și zone defavorizate

În baza Referatului de aprobare nr. 116.621 din 31 martie 2007 al Direcției generale implementare politici agricole, având în vedere prevederile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 139/2007,

în conformitate cu prevederile art. 23 din Hotărârea Guvernului nr. 224/2008 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală prin Programul Național de Dezvoltare Rurală 2007—2013,

în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1.782/2003 privind stabilirea normelor comune pentru regimurile de susținere directă în cadrul politicii agricole comune și stabilirea altor regimuri de susținere în favoarea agricultorilor, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 385/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentul ordin reglementează modul de implementare, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal, pentru anul 2008 și următorii, prevăzute la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 139/2007, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006*, și acordarea sprijinului aferent măsurilor de agromediu și zone defavorizate, pentru anul 2008 și următorii, în condițiile prevăzute la art. 13—17 din Hotărârea Guvernului nr. 224/2008 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală prin Programul Național de Dezvoltare Rurală 2007—2013.

CAPITOLUL II

Scheme de plăți directe și de plăți naționale directe complementare

Art. 2. — Beneficiarii plăților directe prevăzute la art. 2 lit. a), b) și e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 sunt cei prevăzuți la art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006.

Art. 3. — Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească un solicitant pentru a beneficia de acordarea de plăți în cadrul Schemei de plată unică pe suprafață (SAPS) sunt cele prevăzute la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006.

Art. 4. — Documentele doveditoare solicitate producătorului agricol, conform art. 7 alin. (1) lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006, privind utilizarea terenului agricol sunt, după caz, titlul de proprietate sau alte acte doveditoare ale dreptului de proprietate asupra terenului, contractul de arendare,

contractul de concesiune, contractul de asociere în participațiune, contractul de închiriere sau altele asemenea.

Art. 5. — (1) Pentru acordarea plății unice pe suprafață pentru pajiștile comunale utilizate pentru pășunat sau producerea de fân necesar creșterii animalelor, documentele solicitate sunt cele prevăzute la art. 4; la acestea, după caz, se anexează următoarele documente doveditoare:

a) adeverință eliberată de consiliul local din care să reiasă poziția din Registrul agricol și numărul de animale, pe specii și categorii;

b) copie a facturii de valorificare a fânului recoltat de pe suprafața de pășune sau copie a documentelor care atestă efectuarea lucrărilor de întreținere a pășunii.

(2) Consiliile locale pot atribui spre folosință pajiștile comunale prin contract de arendare, contract de concesiune, contract de administrare, contract de închiriere crescătorilor de animale persoane fizice sau juridice, precum și formelor asociative ale crescătorilor de animale, legal constituite, care desfășoară activități de creștere a animalelor, conform Legii zootehniei nr. 72/2002. Arendatorul, concedentul și/sau locatorul nu beneficiază de plăți directe pentru terenul arendat, concesiionat și/sau închiriat.

(3) În cazul utilizării pajiștilor comunale de către o formă asociativă legal constituită, aceasta poate depune cererea de plată prin reprezentantul legal și face dovada evidenței fiecărui producător agricol, a animalelor acestuia și a suprafeței agricole care revine fiecărui membru pentru utilizare, printr-o listă nominală anexată la cerere.

(4) Forma asociativă legal constituită trebuie să dețină acceptul fiecărui membru pentru a solicita aceste plăți și să își asume responsabilitatea atât asupra cerințelor care condiționează plățile, cât și asupra distribuirii plăților către membrii săi.

(5) Membrii formei asociative nu pot depune în mod individual cereri de plată în cadrul SAPS pentru suprafețele pentru care și-au dat acceptul de a aplica prin intermediul formei asociative.

(6) În cazul pajiștilor comunale, dovada utilizării suprafețelor de pășune se face pe baza contractelor de pășunat dintre

fermieri și consiliile locale, în calitate de administratori ai pajiștilor comunale, din care trebuie să reiasă suprafața utilizată pentru pășunat.

(7) Consiliile locale pot depune cereri de plată pentru pajiștile comunale pe care le administrează și pentru care nu au fost încheiate contracte de arendă, concesiune, închiriere sau pentru care nu se încasează taxe de pășunat, iar pe aceste terenuri trebuie să desfășoare propria activitate agricolă, pentru respectarea condițiilor de eligibilitate prevăzute la art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006.

Art. 6. — Documentele prevăzute la art. 4 și 5 se prezintă, după caz, la întocmirea solicitării de plată de către producătorul agricol sau la cererea reprezentanților Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, denumită în continuare A.P.I.A., în vederea efectuării procedurilor de administrare și control.

Art. 7. — (1) În situația în care, în cadrul aceleiași scheme de sprijin pe suprafață, un bloc fizic face obiectul unei cereri de plată a 2 sau mai mulți producători agricoli, în cazul în care suprafața totală declarată este mai mare decât suprafața agricolă din sistemul de referință — LPIS (Sistemul de Identificare a Parcelelor Agricole), cu o diferență de maximum 1 hectar, și se încadrează în toleranța definită printr-o zonă tampon de maximum 1,5 metri aplicată la perimetrul blocului fizic, A.P.I.A. poate aplica o reducere proporțională a suprafețelor din acel bloc fizic, în temeiul art. 24 alin. (1) din Regulamentul Comisiei (CE) nr. 796/2004 de stabilire a normelor de aplicare a eco-condiționării, a modulării și a sistemului integrat de gestionare și control, prevăzute de Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1.782/2003 din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori.

(2) Producătorii agricoli sunt înștiințați de A.P.I.A. prin notificare de faptul că li s-a aplicat o reducere pentru supradecararea blocului fizic, iar aceștia pot contesta decizia respectivă, în termen de 15 zile lucrătoare, și trebuie să prezinte acte doveditoare privind utilizarea suprafeței declarate.

Art. 8. — (1) Prin prezentul ordin, pe lângă condițiile generale stabilite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006, se adaugă condiții și criterii de eligibilitate specifice, conform legislației comunitare, precum și legislației naționale, pentru:

a) plăți naționale directe complementare la SAPS, decuplate de producție în sectorul vegetal, pentru culturile amplasate pe teren arabil;

b) plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal, cuplate de producție, pentru culturile de in și cânepă pentru fibră, tutun și hamei;

c) plată națională directă complementară pentru sfeclă de zahăr, decuplată de producție;

d) plată directă separată pentru zahăr, decuplată de producție.

(2) Pe lângă condițiile generale stabilite la art. 13—17 din Hotărârea Guvernului nr. 224/2008, pentru acordarea sprijinului aferent măsurilor de agromediu și zone defavorizate, se aplică și prevederile art. 5 din prezentul ordin.

Art. 9. — (1) Se acordă o plată națională directă complementară la SAPS, decuplată de producție în sectorul vegetal, pentru culturile amplasate pe teren arabil, eligibil SAPS, în quantum fix pe hectar: cereale (grâu comun, grâu dur, seară, orz, ovăz, porumb, sorg, orez, triticales, porumb dulce și alte cereale), culturi proteice (mazăre, fasole de câmp, bob, lupin dulce și linte), plante industriale (floarea-soarelui, rapiță, soia convențională, in și cânepă pentru fibră, tutun, in pentru ulei, plante medicinale, alte plante industriale), rădăcinoase (sfeclă furajeră, sfeclă de zahăr), cartofi, legume proaspete, căpșuni, pepeni, flori și plante ornamentale, plante de nutreț, loturi

semincere, alte culturi pe teren arabil. Parcela cultivată trebuie să fie de minimum 0,3 hectare.

(2) Culturile permanente și pajiștile permanente nu fac obiectul acestei scheme de sprijin financiar.

Art. 10. — (1) Se acordă plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal, cuplate de producție, pentru culturile de in și cânepă pentru fibră, tutun și hamei.

(2) Pentru culturile de in și cânepă pentru fibră se acordă plăți directe complementare în sectorul vegetal, cuplate de producție, cu îndeplinirea următoarelor condiții specifice de eligibilitate:

a) să fie amplasate pe parcele agricole de minimum 0,3 hectare;

b) cererea de sprijin financiar să fie însoțită de etichetele oficiale ale semințelor folosite la înființarea culturilor de cânepă, care se vor păstra la centrul local/centrul județean sau al municipiului București al A.P.I.A., după caz;

c) în cazul în care semănatul se face după termenul-limită de depunere a cererii unice, etichetele pot fi depuse până cel târziu la data de 30 iunie a anului de recoltă, inclusiv, conform art. 13 al Regulamentului Comisiei (CE) nr. 796/2004;

d) sprijinul financiar se acordă numai pentru suprafața prevăzută în contractul/angajamentul încheiat între producătorul agricol și prim-procesator, dar nu mai mare decât suprafața din cererea de sprijin, iar dacă suprafața din contract este diferită de suprafața din cererea de sprijin, fermierul va fi informat de A.P.I.A. în vederea rezolvării acestei neconcordanțe;

e) plata se va face în quantum fix pe hectar la suprafața determinată de A.P.I.A. în urma controalelor;

f) producătorul agricol este obligat să livreze cel puțin 2 tone de in pe hectar, respectiv 3 tone de cânepă pe hectar, în caz contrar aplicându-se un coeficient de reducere a suprafeței determinate eligibile pentru plată;

g) culturile de cânepă trebuie să fie menținute în condiții de creștere normale, conform tehnologiei de cultivare, timp de cel puțin 10 zile după înflorire, astfel încât să poată fi efectuate controalele prevăzute, în conformitate cu legislația națională și comunitară;

h) producătorul agricol trebuie să depună la A.P.I.A., până la data de 1 septembrie a anului de recoltă, inclusiv:

1. o declarație privind varietățile de cânepă pentru fibră cultivate și cantitățile de semințe utilizate la hectar pentru înființarea culturii, iar pentru cultura de in, certificatul de calitate a semințelor utilizate sau factura fiscală de cumpărare a semințelor certificate, pentru fiecare parcelă;

2. o copie a contractului/angajamentului încheiat între producătorul agricol și prim-procesator;

3. o copie a autorizației de cultivare a cânepii pentru fibră;

i) producătorul agricol trebuie să prezinte până la data de 31 octombrie a anului de recoltă, inclusiv, acte doveditoare pentru predarea cantității prevăzute în contract, și anume proces-verbal de recepție, factură fiscală, bon fiscal sau altele asemenea;

j) în conformitate cu legislația în vigoare, inspectoratele teritoriale pentru calitatea semințelor și a materialului săditor recoltează probele pentru determinarea conținutului de tetrahidrocannabinol (THC) la soiurile de cânepă cultivate și transmite Laboratorului regional pentru controlul calității și igienei vinului Blaj probele prelucrate, însoțite de datele de identificare ale producătorului agricol (numele și prenumele, codul numeric personal/codul unic de înregistrare, adresa) și datele de identificare ale suprafeței cultivate (dimensiunea, parcela/lotul), până la data de 15 septembrie a anului de recoltă;

k) Laboratorul regional pentru controlul calității și igienei vinului Blaj transmite Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, până la data de 1 noiembrie a anului de recoltă, raportul cu privire la conținutul de THC al culturilor de cânepă pentru

fibră, care include următoarele informații: conținutul de THC, împărțit în tranșe/gradări de 0,1%, procedura utilizată, precum și datele transmise de inspectoratele teritoriale pentru calitatea semințelor și a materialului săditor.

(3) Pentru cultura tutunului se acordă o plată națională directă complementară în sectorul vegetal, cuplată de producție, pentru toată producția livrată în baza contractelor de cultură încheiate între producătorii agricoli/grupul de producători și prim-procesatorii autorizați de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu îndeplinirea următoarelor condiții specifice de eligibilitate:

a) producătorul agricol/grupul de producători care solicită sprijin financiar pentru plata națională directă complementară, cuplată de producție, pentru cultura tutunului trebuie să depună la A.P.I.A. cererea de solicitare a plăților până la data de 15 mai a anului de recoltă. Pot beneficia de plata națională directă complementară în sectorul vegetal, cuplată de producție, pentru tutun și solicitanții care nu sunt eligibili pentru acordarea plății în cadrul SAPS, din cauza nerespectării condițiilor privind suprafața stipulate la art. 7 alin. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006, cu obligația să bifeze în cererea de sprijin doar în căsuța pentru plata națională directă complementară cuplată de producție pentru cultura tutunului PNDC 4, așa cum este prevăzut în Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 64/B/2008 privind aprobarea formularului de cerere de plată pentru schemele de sprijin pe suprafață pentru anul 2008, cu modificările ulterioare;

b) producătorul agricol individual sau grupul de producători trebuie să depună copia contractului de cultură cu un prim-procesator și să îl înregistreze la direcția pentru agricultură și dezvoltare rurală județeană, respectiv a municipiului București (DADR). Contractul trebuie să fie încheiat până la data de 30 aprilie a anului de recoltă și înregistrat în termen de 15 zile de la data încheierii, inclusiv, în conformitate cu art. 171ce al Regulamentului Comisiei (CE) nr. 1.973/2004 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.782/2003 în ceea ce privește schemele de ajutor prevăzute la titlurile IV și IVa din respectivul regulament și utilizarea terenurilor retrase din circuitul agricol pentru producția de materii prime, iar o copie a contractului trebuie predată la centrul local/județean sau al municipiului București al A.P.I.A. până la data de 30 iunie a anului de recoltă, inclusiv. Dacă termenul-limită de încheiere a contractului sau cel de înregistrare este depășit cu maximum 15 zile, sprijinul este redus cu 20%, iar după expirarea celor 15 zile sprijinul este anulat pe anul respectiv;

c) contractul va avea ca anexă lista nominală a membrilor grupului și suprafețele aferente fiecăruia, atunci când unitatea prim-procesatoare încheie contracte de cultură cu un grup de producători;

d) un producător agricol/grup de producători încheie contract de cultivare cu un singur prim-procesator;

e) grupurile de producători nu pot exercita activitatea de prim-procesare a tutunului;

f) cantitățile prevăzute în contract pot fi majorate cu acordul părților contractante, iar modificarea trebuie să fie adusă la cunoștința DADR și a centrului local/județean sau al municipiului București al A.P.I.A., după caz, în scris, până la data de 9 iunie a anului de recoltă;

g) un producător de tutun poate să aparțină numai unui singur grup de producători;

h) producătorul agricol/grupul de producători depune la centrul local/județean sau al municipiului București al A.P.I.A., după caz, până la data de 1 mai a anului următor recoltării, declarația de livrare a tutunului livrat, care trebuie să conțină și viza reprezentantului compartimentului de inspecții în sectorul

vegetal din cadrul DADR, pentru atestarea calității tutunului livrat;

i) tutunul livrat trebuie să îndeplinească condițiile minime de calitate așa cum sunt prevăzute în anexa III la Regulamentul Comisiei (CE) nr. 2.848/1998 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CEE) nr. 2.075/92 privind sistemul de prime, cotele de producție și ajutorul specific acordat grupurilor de producători în sectorul tutunului brut;

j) plata națională directă complementară cuplată de producție se acordă în cuantum fix pe kilogram numai pentru producția obținută de pe suprafața stipulată în contractul de cultivare și în baza declarației de livrare a tutunului;

k) producătorul agricol este obligat să livreze la prim-procesator întreaga cantitate produsă; sprijinul financiar se acordă numai în limita cantității contractate.

(4) Pentru cultura de hamei se acordă o plată națională complementară în sectorul vegetal, cuplată de producție, cu îndeplinirea următoarelor condiții specifice de eligibilitate:

a) suprafețele pentru care se solicită sprijin financiar sunt în întregime cultivate și pe acestea s-au respectat condițiile normale de cultivare conform art. 2 din Regulamentul Comisiei (CE) nr. 1.973/2004, iar parcela agricolă eligibilă este de minimum 0,1 hectare;

b) sprijinul se acordă plantațiilor de hamei situate în zonele de cultură stabilite conform Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 623/2002 privind stabilirea zonelor de cultură a hameiului, recunoscute pentru certificarea denumirii de origine;

c) producătorul agricol trebuie să depună copia contractului de cultură încheiat cu un cumpărător și înregistrat la DADR conform art. 14 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1.952/2005 privind organizarea comună a pieței în sectorul hameiului. Copia contractului se depune la centrul local/județean sau al municipiului București al A.P.I.A., după caz, până la data de 1 august a anului de recoltă, inclusiv;

d) sprijinul se acordă numai pentru suprafața inclusă în contract, dar nu mai mare decât suprafața din cererea de sprijin, iar dacă suprafața din contract este diferită de suprafața din cererea de sprijin, fermierul va fi notificat de A.P.I.A. în vederea rezolvării acestei neconcordanțe;

e) plata se va face în cuantum fix pe hectar la suprafața determinată de A.P.I.A. în urma controalelor;

f) producătorul agricol trebuie să prezinte, până la cel târziu la data de 31 octombrie a anului de recoltă, inclusiv, acte doveditoare pentru predarea cantității prevăzute în contract, și anume proces-verbal de recepție, factură fiscală, bon fiscal sau altele asemenea.

Art. 11. — (1) Se acordă plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal pentru sfecla de zahăr și o plată separată pentru zahăr, decuplate de producție, producătorilor agricoli care au îndeplinit următoarele condiții specifice de eligibilitate în anul de piață 2007/2008:

a) cultura de sfeclă de zahăr a fost destinată exclusiv producției de zahăr;

b) suprafața pe care a fost amplasată cultura de sfeclă de zahăr în anul de piață 2007/2008 pentru care se solicită sprijinul este în continuare eligibilă SAPS;

c) producătorii agricoli trebuie să dețină un contract de producere a sfeclei de zahăr cu o fabrică de zahăr, conform anexei la Acordul interprofesional pentru sfecla de zahăr — recolta anului de comercializare 2007—2008, încheiat pentru recolta anului de piață 2007/2008, recunoscut prin Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 338/2007;

d) contractul încheiat între producătorul agricol și fabrica de zahăr este vizat de DADR pentru anul de piață 2007/2008.

(2) Anul de piață 2007/2008 este considerat an de referință pentru acordarea plăților prevăzute la alin. (1) și pentru desemnarea suprafeței naționale eligibile, precum și a producătorilor agricoli eligibili care utilizează această suprafață.

(3) Sprijinul se acordă în quantum fix pe hectar numai pentru suprafața din contractele prevăzute la alin. (1).

(4) În anii de piață ulterioari anului 2007/2008, plățile se acordă indiferent dacă producătorul agricol cultivă sfeclă de zahăr sau o altă cultură ori dacă menține terenul în bune condiții agricole și de mediu.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 12. — (1) Contractele încheiate, după caz, între producătorul agricol și procesator/prim-procesator/cumpărător, pentru plățile prevăzute la art. 10, vor cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) data de încheiere a contractului;
 - b) datele de identificare a părților contractante;
 - c) anul de piață pentru producerea și valorificarea producției, după caz;
 - d) numărul autorizației unității de prim-procesare, în cazul tutunului, inului și cânepii pentru fibră;
 - e) numărul autorizației de cultivare, în cazul culturii de cânepă pentru fibră;
 - f) numărul unic de înregistrare a producătorului agricol în Registrul fermierilor;
 - g) suprafețele cultivate exprimate în hectare, cu două zecimale, și detaliile de identificare a acestor suprafețe, ca urmare a identificării pe hărțile puse la dispoziție de A.P.I.A. (bloc fizic, număr parcelă);
 - h) în cazul unui grup de producători, lista nominală cu producătorii agricoli pe care îi reprezintă și suprafețele aferente fiecăruia, anexă la contract;
 - i) varietatea cultivată, în cazul culturilor de tutun și cânepă pentru fibră;
 - j) cantitățile contractate în tone, cu 3 zecimale;
 - k) alte elemente convenite între părți.
- (2) Contractele vor avea viza DADR, care va certifica îndeplinirea obligațiilor ce revin producătorilor agricoli și unităților de procesare.

(3) Documentele justificative menționate la art. 10 alin. (2) și (4) pot fi depuse și după termenul-limită stabilit, într-un interval de 25 de zile calendaristice, cu o penalizare de 1% pentru fiecare zi lucrătoare de întârziere.

Art. 13. — (1) În caz de forță majoră, acordarea de plăți în cadrul schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare se face pe baza documentelor doveditoare prevăzute de legislația națională și comunitară.

(2) Cazurile de forță majoră sunt cele prevăzute în art. 40 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1.782/2003 privind stabilirea normelor comune pentru regimurile de susținere directă în cadrul politicii agricole comune și stabilirea altor regimuri de susținere în favoarea agrcultorilor și, în sensul prezentului ordin, se consideră *forță majoră* calamitarea suprafețelor agricole, incapacitatea profesională pe termen lung, decesul producătorului agricol sau distrugerea accidentală a exploatației.

Art. 14. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 704/2007 privind stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal și pentru abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 607/2006 pentru aprobarea produselor agricole care beneficiază de plăți naționale directe complementare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 3 septembrie 2007.

Art. 15. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, prevederile referitoare la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 704 /2007 privind stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare în sectorul vegetal și pentru abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 607/2006 pentru aprobarea produselor agricole care beneficiază de plăți naționale directe complementare devin prevederi referitoare la prezentul ordin.

Art. 16. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dacian Cioloș

București, 23 aprilie 2008.
Nr. 246.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

